

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Finanzgericht Düsseldorf (Γερμανία) στις 14 Ιουλίου 2015 — Wortmann KG Internationale Schuhproduktionen κατά Hauptzollamt Bielefeld

(Υπόθεση C-365/15)

(2015/C 328/04)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Finanzgericht Düsseldorf

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Wortmann KG Internationale Schuhproduktionen

Καθού: Hauptzollamt Bielefeld

Προδικαστικό ερώτημα

Έχει το άρθρο 241 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/1992 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα ⁽¹⁾, την έννοια ότι, λαμβανομένης υπόψη της κατά το δίκαιο της ΕΕ αρχής της αποτελεσματικότητας, οι διατάξεις του εθνικού δικαίου, στις οποίες αναφέρεται, πρέπει να προβλέπουν την επιβάρυνση με τόκους των επιστραφέντων εισαγωγικών δασμών για το χρονικό διάστημα από την καταβολή μέχρι την επιστροφή τους ακόμη και στην περίπτωση που η αξίωση επιστροφής δεν εγέρθηκε ενώπιον εθνικού δικαστηρίου;

⁽¹⁾ ΕΕ L 302, σ. 1.

Αναίρεση που άσκησαν στις 24 Ιουλίου 2015 οι Ackermann Saatzucht GmbH & Co.KG, Böhm-Nordkartoffel Agrarproduktion GmbH & Co. OHG, Deutsche Saatveredelung AG, Ernst Benary, Samenzucht GmbH, Freiherr Von Moreau Saatzucht GmbH, Hybro Saatzucht GmbH & Co. KG, Klemm + Sohn GmbH & Co. KG, KWS Saat AG, Norddeutsche Pflanzenzucht Hans-Georg Lembke KG, Nordsaat Saatzuchts GmbH, Peter Franck-Oberaspach, P. H. Petersen Saatzucht Lundsgaard GmbH, Saatzucht Streng — Engelen GmbH & Co. KG, Saka Pflanzenzucht GmbH & Co. KG, Strube Research GmbH & Co. KG, Gartenbau und Spezialkulturen Westhoff GbR, W. von Borries-Eckendorf GmbH & Co. KG κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) στις 18 Μαΐου 2015 στην υπόθεση T-559/14, Ackermann Saatzucht GmbH & Co. KG κ.λπ. κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης

(Υπόθεση C-408/15 P)

(2015/C 328/05)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ανααιρεσίουσες: Ackermann Saatzucht GmbH & Co. KG, Böhm-Nordkartoffel Agrarproduktion GmbH & Co. OHG, Deutsche Saatveredelung AG, Ernst Benary, Samenzucht GmbH, Freiherr Von Moreau Saatzucht GmbH, Hybro Saatzucht GmbH & Co. KG, Klemm + Sohn GmbH & Co. KG, KWS Saat AG, Norddeutsche Pflanzenzucht Hans-Georg Lembke KG, Nordsaat Saatzuchts GmbH, Peter Franck-Oberaspach, P. H. Petersen Saatzucht Lundsgaard GmbH, Saatzucht Streng — Engelen GmbH & Co. KG, Saka Pflanzenzucht GmbH & Co. KG, Strube Research GmbH & Co. KG, Gartenbau und Spezialkulturen Westhoff GbR, W. von Borries-Eckendorf GmbH & Co. KG (εκπρόσωποι: P. de Jong, avocat, P. Vlaemminck, B. Van Vooren, advocaten)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Αιτήματα

Οι αναιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι, στη διάταξη που εξέδωσε στην υπόθεση T-559/14, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθότι έκρινε ότι δεν αφορά ατομικά τις αναιρεσείουσες ο κανονισμός (ΕΕ) 511/2014⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Απριλίου 2014, σχετικά με τα μέτρα συμμόρφωσης των χρηστών βάσει του πρωτοκόλλου της Ναγκόγια για την πρόσβαση στους γενετικούς πόρους και τον δίκαιο και ισότιμο καταμερισμό των οφελών που απορρέουν από τη χρησιμοποίησή τους στην Ένωση·
- να ακυρώσει στο σύνολό της τη διάταξη που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο στην υπόθεση T-559/14 και να αναγνωρίσει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά άμεσα και ατομικά τις αναιρεσείουσες, και, συνεπώς, να κρίνει παραδεκτή την προσφυγή ακυρώσεως·
- να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο για την έκδοση αποφάσεως επί της ουσίας.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Πρώτος λόγος αναιρέσεως — Οι αναιρεσείουσες προβάλλουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθότι έκρινε ότι δεν τις αφορά ατομικά ο προσβαλλόμενος κανονισμός. Διατείνονται ότι τις αφορά ατομικά κατά την έννοια του άρθρου 263, παράγραφος 4, ΣΛΕΕ, διότι υφίσταται νομική σύγκρουση μεταξύ δύο διεθνών συμβάσεων στις οποίες η ΕΕ είναι μέρος (τη Διεθνή Σύμβαση για την προστασία των νέων ποικιλιών φυτών και το Πρωτόκολλο της Ναγκόγια στη Σύμβαση για τη βιολογική ποικιλομορφία), εκ των οποίων η πρώτη θέτει σε εφαρμογή το άρθρο 13 του Χάρτη της ΕΕ σχετικά με την ελευθερία της επιστημονικής έρευνας. Συνεπώς, αμφότερες οι διεθνείς συνθήκες τέθηκαν σε εφαρμογή από την ΕΕ με δύο άμεσα εφαρμοστέους κανονισμούς: ο προγενέστερος κανονισμός 2100/94 αναγνωρίζει υπέρ των αναιρεσειουσών το θεμελιώδες δικαίωμα της ελευθερίας έρευνας, ο δε δεύτερος προσβαλλόμενος κανονισμός 511/2014 το περιορίζει σημαντικά. Σε κάθε κανονισμό, δεν απαιτείται, ούτε καν επιτρέπεται κατά το δίκαιο της ΕΕ, νομοθετική παρέμβαση σε επίπεδο κρατών μελών, και δεν μπορεί να εκδοθεί καμία πράξη μεταφοράς ή κατ' εξουσιοδότηση πράξη σε επίπεδο ΕΕ.

Εντός του νομικού αυτού πλαισίου, οι αναιρεσείουσες προβάλλουν ότι ο ανωτέρω κανονισμός τις αφορά ατομικά (και άμεσα) υπό την έννοια του άρθρου 263, παράγραφος 4, ΣΛΕΕ, καθότι πληρούνται οι ακόλουθες προϋποθέσεις: εμπίπτουν σε μια νομική κατηγορία προσώπων που χαρακτηρίζονται από ένα «ιδιόμορφο νομικό γνώρισμα» (ως δικαιούχοι ενός θετικού δικαιώματος για ελεύθερη πρόσβαση σε εμπορικό φυτικό υλικό, ήτοι η εξαίρεση για τους δημιουργούς νέων ποικιλιών) που δεν προβλέπεται στον προσβαλλόμενο κανονισμό αυτόν καθ'αυτόν, αλλά σε άλλον, άμεσα εφαρμοστέο κανονισμό ο οποίος δεν απαιτεί να τεθεί σε εφαρμογή σε εθνικό επίπεδο· ο προσβαλλόμενος κανονισμός αντιβαίνει σε υπέρτερους κανόνες δικαίου, ειδικότερα, στο άρθρο 13 του Χάρτη της ΕΕ και σε διεθνή συμφωνία στην οποία η ΕΕ είναι μέλος· η νομική κατηγορία είναι κλειστή και απόλυτη, με αποτέλεσμα να μην αφορά ατομικά τις αναιρεσείουσες υπό κοινωνικο-οικονομικούς όρους, αλλά νομικά, καθότι πρόκειται μόνο περί μιας ενιαίας, θεμελιώδους εξαίρεσεως για τους δημιουργούς νέων ποικιλιών που δεν επηρεάζει «παρόμοια» δικαιώματα.

Δεύτερος λόγος αναιρέσεως — Οι αναιρεσείουσες προβάλλουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθότι δεν απεφάνθη επί του ζητήματος κατά πόσον ο νομοθέτης της ΕΕ όφειλε να λάβει ειδικώς υπόψη την περίπτωση των αναιρεσειουσών βάσει των ρητών διατάξεων υπέρτερων κανόνων δικαίου, δεδομένου ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός επιβάλλει στις αναιρεσείουσες μια συμβατική σχέση που αντιβαίνει σε υπέρτερους κανόνες δικαίου, κυρίως στο άρθρο 13 του Χάρτη της ΕΕ.

Τρίτος λόγος αναιρέσεως - Οι αναιρεσείουσες προβάλλουν ότι η διαπίστωση περί απαραδέκτου θα προκαλούσε κενό στο σύστημα ένδικης προστασίας της ΕΕ, κατά παράβαση του άρθρου 47 του Χάρτη της ΕΕ. Αφενός, οι δημιουργοί νέων ποικιλιών αντλούν άμεσα το δικαίωμά τους από τον κανονισμό προστασίας φυτικών ποικιλιών, ο οποίος θεσπίσθηκε από την ΕΕ προς εφαρμογή του άρθρου 13 του Χάρτη της ΕΕ και των διεθνών υποχρεώσεων της ΕΕ δυνάμει της Συμβάσεως για την προστασία νέων φυτικών ποικιλιών. Αφετέρου, ο προσβαλλόμενος κανονισμός 511/2014 επιβάλλει μια άμεσα εφαρμοστέα υποχρέωση δέουσας επιμέλειας, δεδομένου ότι ο ίδιος ο εν λόγω κανονισμός θεσπίστηκε προς εφαρμογή του Πρωτοκόλλου της Ναγκόγια στο οποίο η ΕΕ είναι συμβαλλόμενο μέρος. Σε αμφότερες τις περιπτώσεις δεν είναι απαραίτητη καμία απολύτως περαιτέρω θέση σε εφαρμογή από κανένα από τα θεσμικά όργανα της ΕΕ (υπό τη μορφή κανονιστικών πράξεων της ΕΕ), ή από τα κράτη μέλη στο εθνικό τους δίκαιο, ούτε άλλωστε επιτρέπεται νομικώς δυνάμει του δικαίου της ΕΕ. Κατά συνέπεια, το άρθρο 267 ΣΛΕΕ δεν παρέχει τη δυνατότητα δικαστικού ελέγχου, ούτε πρόκειται να υπάρξουν κανονιστικές πράξεις υπό την έννοια του άρθρου 263, παράγραφος 4, ΣΛΕΕ. Οι αναιρεσείουσες διατείνονται ότι, κατά την εφαρμογή του κριτηρίου της σκέψεως 92 της αποφάσεως Inuit (C-583/11 P), σύμφωνα με το οποίο το κατάλληλο επίπεδο δικαστικού ελέγχου συνδέεται με την ευθύνη για την εφαρμογή του προσβαλλόμενου μέτρου, το μόνο συμπέρασμα πρέπει να είναι ότι, εν προκειμένω, η άμεση προσφυγή βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ είναι η μόνη διαθέσιμη και κατάλληλη διαδικασία για δικαστικό έλεγχο.

⁽¹⁾ ΕΕ L 150, σ. 59.